

ပန်းသိင်္ခ

ခရီးကြမ်းထဲက အရိပ်ကလေး

design ; bo bo htoon

ညလေးတစ်ညပေါ့ဗျာ ...

ကောင်းကင်ပြာရယ် ...

ဂီတာတစ်လက်ရယ် ...

ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာ

နှင်းဆီတွေ မွှေးလိုက်တာ

ဒါပေမဲ့ ...

တကယ်တမ်းကျတော့

ကျွန်တော့် ဘေးဝန်းကျင်မှာ

ဘာနှင်းဆီပင်မှ မရှိဘူး။

‘ကိုရေး’

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲက

နှင်းဆီရနံ့တွေဟာ

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့

အဓိပ္ပာယ်ကို

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပနေသော မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဖြည်းဆေးညင် သာသော ခြေလှမ်းဖွဖွနှင့် စတင်ဝင်ရောက်လာချိန်မှာ ပဲ သူမကို ကိုရှေးက စတင်သတိထားမိလိုက်ပါသည်။ ။

စကားဝါရောင် ချိတ်လုံချည်နှင့် အင်္ကျီစကားဝါရောင် ရင်ဖုံးလက်ရှည်လေးပေါ်ကမှ ပဝါလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်စုံချထားပုံက ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် တင့်တယ်လှတော့၏။

မင်္ဂလာဆောင်ဧည့်ခံပွဲမို့ တက်ရောက်လာသော မိန်းကလေးတိုင်းလိုလိုဟာ သူနည်းသူဟန်နှင့် အားလုံး အလှပြင်ဆင်ယင်လာကြတာမှန်ပေမဲ့ သူမသဏ္ဌာန်လေးကဖြင့် ရှေးမျက်လုံးထဲ အားလုံးနှင့်မတူ၊ တမူထူးခြားနေတော့၏။

လမ်းလျှောက်ပဲလေးကပင် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့် ဆင်မယဉ်သာဆိုသော စကားနှင့်အညီ ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်လှသည်။ ။

လေဒီရှူးအနက်လေးနှင့် သူမလမ်းလျှောက်လာပုံက စင်မြင့်ပေါ်က ဖက်ရှင်မယ်လေးလို ကြွရွလှသည်။ ။

မျက်နှာလေးကရော ကြည့်ပါဦး ...။

ပန်းနုရောင်မိတ်ကပ်အသားနှင့် လိုက်ဖက်အောင် အသားအရေ ဝင်းပဖြူနုနေတာများ ...။

နက်မှောင်သောမျက်ခုံး မျက်လုံးတို့ ရဲ့ ဆွဲငင်အားက ရှေး နှလုံးသား အစုံကို ညှို့ယူထားသလို အကြည့်ကို ပြန်လွှဲ၍ မရ ...။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ကောင်မလေးရာ ...။

မင်းလှနေပုံက ကိုယ်မြင်ဖူးသမျှ မိန်းခလေးတွေထဲ အပြီးပြည့်စုံဆုံး ပဲကွာ ... သိလား ...။

အဝါရောင်လက်ဖွဲ့ဘူးလှလှလေးကို ရှေ့က စားပွဲမှာ ပေးအပ်ရင်း မဏ္ဍပ်ထဲ ဘာရယ်မဟုတ်။ မျက်လုံးတွေနှင့် အလန့်တကြားဆုံမိ၏။

ယဉ်နှင်းဆီမျက်နှာလေး နွေးသွားရသည် ။

နဂိုကပင် ပွဲနေပွဲထိုင်အဝတ်အစားနှင့် ရတနာတို့ ကို ဆင်မြန်းရပြီ ဆိုလျှင် စိတ်တွေကျဉ်းကျပ်သွားရတဲ့ ဥစ္စာ ...။

အလှပြင်ထားရတာကို ရှက်တက်တက်ခံစားနေရတဲ့ အထဲမှာ အဲလောက်ကြီး စူးစူးစိုက်စိုက် မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေတော့ နေရခက်သွားရတာအမှန် ...။

သူက ဘယ်သူပါလိမ့် ...။

နှင်းဆီလည်း သူ့ကို တစ်ချက်မြင်ရုံနှင့် မှတ်မိသွားခဲ့ရ၏။ နောင်အခါမှာ နှင်းဆီနှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေသော၊ ပူလောင်စိတ်ရှုပ်စေသော၊ ယုံကြည်စိတ်ချခက်ခဲ့စေသော၊ သတိထားစိုးရွံ့မှု ပိုစေနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်ဆိုတာ ထိုစဉ်က မသိခဲ့သေးပါ။ မျက်နှာဝန်းတောက်ပပလေးကို မျက်လွှာချသိမ်းဆည်းသွားလျှင် ရှေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည် ။

သူက မြင်မြင်ချင်းပင် ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မျက်လုံးများကို ထာဝရကြည့်နေချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ရှေးသည် သက်ရှည်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသားတွေခပ်များများ ရှိသော စားပွဲဝိုင်းကို ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူး ကမ်းပေးရင်း စကားပြောဆိုရယ်မောနေသော သက်ရှည်ဟာ မဏ္ဍပ်အဝင်ကို ကျောပေးသယောင်ဖြစ်နေတာမို့ စကားဝါရောင်ကောင်မလေးကို မတွေ့ ...။

ရှေးတစ်ယောက်တည်း သဘောကျပြီးလိုက်မိကာ သက်ရှည်တို့ဝိုင်းနားကနေ ဗီဒီယိုကင်မရာမင်းကိုပါ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည် ။

"မင်းမင်း ... လာ ... ခုမှ ဧည့်သည် တွေ ထပ်ရောက်လာလို့ မြန်မြန်ကွ"

အနားတိုးလျက် အရေးတကြီး လောပေးလိုက်သည် ။ အမှန်က ဧည့်သည် တွေအများကြီး ထပ်ရောက်လာတာမဟုတ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ...။

မင်းမင်းကလည်း သူတို့ မြို့က နာမည်ကြီးဗီဒီယိုကင်မရာဆရာမို့ ဧည့်ခံပွဲမှာ တစ်ကွက်တလေမှ မလွတ်အောင် ရိုက်ချင်သူဖြစ်ရာ အပြေးအလွှားပင်ပါလာပါသည် ။ တကယ်တမ်းမှာ ကင်မရာမင်းလည်း အကြိုက်တွေ့သွားရပါသည် ။

မော်ဒယ်လေးတစ်ဦးလို လှပကြော့ရှင်းစတိုင်ကျလှသော မိန်းကလေးရဲ့ ဟန်ပန်ကို မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးရတာ ဟန်ကျလှသည် မဟုတ်လား။

ဗီဒီယိုလာရိုက်သဖြင့် ယဉ်နှင်းဆီက သူ့ကိုကြည့်လိုက်မိသည် ။

သူ့မျက်နှာက ပြုံးမြဲမြဲနှင့်။ နှင်းဆီကို မထိတထိလေး စူးစိုက်လျက်၊ နှင်းဆီကိုမှ အကြာကြီးလာရိုက်နေတာ၊ နံဘေးကပါလာတဲ့ သူ့လက်ချ

က်မှန်း သိသာလှသည် ။

"ဟယ် ... နှင်းဆီ၊ အခုမှ လာတယ်၊ ကြည့်စမ်း ... နောက်ကျလိုက်တာ"

မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူမထံ ပြေးလွှားရောက်လာကာ ကြိုဆိုခေါ်ယူ၏။

သူမနာမည်က နှင်းဆီတဲ့ လား ...။ တကယ်လည်း ပဲ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်လို သူမအလှက ဝင့်ထည်ပြည့်စုံနေတာ အမှန်။

"ကြွပါသူချင်းရေ ... ဒီဘက်ကို ကြွပါရှင်"

လူတွေက စားပွဲပြည့်လုနီးနီးမို့ ကြိုဆိုသူက နေရာချထားပေးဖို့ ရှာဖွေသည် ။

ဒါ ... သတို့ သမီးဘက်က အသိအကျွမ်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ရှေးက တွက်ဆသည် ။

သူက သတို့ သားညီရဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ ဟိုဘက်မိန်းကလေးအသိုင်းအဝိုင်းကို သိပ်မသိ။

သို့သော် ဒါက သူ့အတွက်အခက်အခဲသိပ်မရှိလှသော ရှေးက

"အမေ ... ဟိုနားကဝိုင်းမှာ နေရာရှိတယ်။ လာ လာ ... ဒီဘက်ကလျှောက် ..."

ရှေးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံးက မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ဆောက်ကတည်းကပင် အစစအရာရာ ဝိုင်းကူနေတာမို့ ထိုအစ်မကြီးက ရှေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ နှင်းဆီကို နေရာချထားရေးကို စိတ်ချစွာပင် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်တော့သည် ။

သူမကိုလည်း သတို့ သမီးအမေက လှမ်းခေါ်နေပြီမို့ နှင်းဆီကို ခဏ
နော် ... ထိုင်ဦး ... ပြန်လာခဲ့မယ်ဟု ဆိုကာ သတို့ သမီးအမေဆီ လှစ်ခ
နဲပြေးတော့တာမို့ ရှေးမှာ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားရသည်။ ။

"နှင်းဆီ ... ဒီမှာ ထိုင်"

ခုံနေရာကို သူက ဂရုတစိုက်ပင် ရွေးချယ်ပေးလိုက်ပြီး
နှင်းဆီထိုင်ပြီးတဲ့ အထိ ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လ
က်ကို မလွှတ်သေး ...။

ဘေးလူတွေမြင်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်သလိုလို ဖြစ်မနေပေ
ဘူးလား။

နှင်းဆီက အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်ဝန်းတို့ နှင့် သူ့ကို
ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ။

"သိပ်လှလို့ ဗီဒီယိုထဲ များများ ပါစေချင်တာဗျ၊ မင်းမင်း ဒီဘက် ...
ဒီဘက် ..."

သူက နှင်းဆီနောက်နားရပ်ကာ ဘေးနားတိုးကာနှင့် အကြာကြီးရို
က်ပြန်သည်။ ။

ဖလက်ဂန်းမီးတွေအောက်မှာ နှင်းဆီမျက်နှာလေး နီရဲနေရ၏။

သူ့ကိုလည်း မသိမသာ မျက်စောင်းချိတ်မိတော့၏။

ဗီဒီယိုအဖွဲ့ အနားက ခွာသွားပေမဲ့ သူက နှင်းဆီနားက ပြန်မခွာ
တော့ပေ။

"သုံးဆောင်ပါဗျာ။ အားရပါးရလေး ..."

ထမင်းအုပ်ထဲက ထောပတ်ထမင်းကို ပန်းကန်ပြားထဲ ခူးထည့် ...

ဟင်းတွေအနားတိုး။ အချို့ပွဲကို သူမရှေ့ ဆွဲယူပေးနှင့် လိုလေသေးမရှိ ဂရုတစိုက်နေတော့၏။

မင်္ဂလာပွဲက လူစည်ကားများ ပြားလှသဖြင့် ဒီလိုသိသိမသိသိ ဝိုင်းစည်ခံပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးရှိနေတာ အားကိုးစရာပဲ ...။

"တော်ပြီ ရပြီ ကျေးဇူးပဲ"

"နှင်းဆီနားမှာ ကျွန်တော် အဖော်လုပ်ပေးနေတာဗျာ"

"ဘာရယ် ..."

"ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏထိုင်မယ်ဗျာနော် ..."

ဒီတိုင်းကြီး ကြာကြာရပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ သူမ ဘေးမှာ ကပ်နေလျှင် တော်ကြာသူငယ်ချင်းတွေက ဖွန်ကြောင်လို့ စချင် စနိုင်သည် ။

ဒီတော့ သူမနံဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ပဲ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အနီးကပ်ကြည့်ရတော့ သူမက ပိုတောင်လှသေး ...။

ရှေး အသက်ရှူ မှားမိမတတ်ပင် ...။

နှင်းဆီက ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ကာ သူ့ထံ တစ်ချက်ကြည့်သည် ။

ဘယ်လို လူပြောင်ကလေးလဲကွယ် ...။

ဒီလိုပဲ ဘေးနားထိုင်ကာ ကြည့်နေတော့မှာ လား ...။

ရီဝေနက်ရွန်းသော အကြည့်တွေက စူးစူးနစ်နစ် နှင်းဆီနှလုံးသားထဲထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာတော့မလို ထင်ရသည် ။

"ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ ပဲ ထမင်းစားလိုက်တော့မယ်"

ရှေးက ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဆိုလိုက်သည်။ ။

ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတာ ကြောင်သည်။ ။

ကိုယ် ဘေးနားရှိနေတာကိုလည်း သူမ အနေမခက်စေလို...။ ကိုယ် နှင့်သူမ တစ်ထိုင်တည်း နွေးထွေးခင်မင်သွားလိုသည်။ ။

ရှေးက ထမင်းတစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်း ခပ်စားပြီးတာနှင့် အချိန်မဖြုန်းနိုင် တော့ဘဲ ...

"နှင်းဆီ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်"

ယဉ်နှင်းဆီက မျက်ခုံးလေးပင့်လိုက်သည်။ ။

သူနှင့်နှင်းဆီက ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုများ သိကျွမ်းခဲ့လို့ ပါလဲ ...။

"တကယ်မမှတ်မိဘူးဗျာ ... အံ့ဩတယ်"

သူက အတည်ပေါက်နှင့်မို့ ကိုယ်များ တစ်နေရာမှာ သိခဲ့ပြီး မေ့နေ သလား ... နှင်းဆီ ဇေဇေဝါဖြစ်လာသည်။ ။

သူ့ဘက်ကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်ကာ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ။

ထို့နောက် အားနာပြီးနှင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ ။

"ပြောပါဦး ... ဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးကြသလဲဆိုတာ"

ရှေးက ခပ်တည်တည်ပင် ...။

"မန္တလေးမှာ ဆုံဖူးတယ်လေဗျာ"

နှင်းဆီမျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့ကို သင်္ကာမကင်းကြည့်သည်။ ။

တစ်ခါတရံ မန္တလေးသွားဖူးတာ မှန်ပေမဲ့ ဒီလူနှင့်တော့ မဆုံဖူးတာ သေချာသည်။ ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးဟာ တစ်ဖက်သားကို အမှတ်
တမဲ့ဖြစ်စေသော ရုပ်မျိုးမဟုတ်။

တစ်ခါမြင်ရင် မှတ်မိလွယ်သော ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းကောင်း ရှိ
ပုံမျိုးပါ။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် နှင်းဆီစိတ်ကူးထဲက နှင်းဆီ အမြဲသဘောကျ
လေ့ရှိသော စံနှုန်းမီ ပုံရိပ်မျိုးဖြစ်သည် ။ ထိုအချက်ကို တွေးမိလျှင် ပို၍
ခိုင်မာသွားသည် ။

ယခင်က သူ့ကို မသိခဲ့ပါ။ ဒါဟာ သေချာလှ၏။

"မန္တလေး"

"ဟုတ်တယ်လေဗျာ"

"ဘယ်နေရာလဲ"

ရှေးလည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ...

"မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ လေ ... မှတ်မိပြီလား"

"ဘာမှတ်မိပြီလားလဲ။ ဟွန်း ... နှင်းဆီက တောင်ကြီးကောလိပ်က
ရှင့် သိရဲ့ လား"

"အဟဲ ... အဲဒါဆိုလည်း တောင်ကြီးကောလိပ်ပေါ့ဗျာ၊ နေရာအမှား
အယွင်းလေးရှိရင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ"

"အူကြောင်ကြောင်နဲ့ "

ရှေး တိုးတိုးရယ်လိုက်ရင်း ...

"အရင်ဘဝတစ်ခုခုက ရေစက်ထင်ပါတယ်ဗျာ။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ကျွန်
တော့စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေတယ်"

"ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ခိုင်ယာလော့ခ် ကျက်နေတာလားဟင်၊ အိမ်ပြန်ရော တံမှ ပဲ ကျက်ပါလားရှင်၊ ဒီမှာ သူများ မင်္ဂလာဆောင်ကြီးမှာ မကောင်း ပါဘူး"

"ဟာဗျာ ... နှင်းဆီက ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား၊ တော်ရုံတန်ရုံ လောက် စိတ်ဝင်စားမိရင် ခင်ဗျားဘေးနား လာမထိုင်ဘူးဗျာ ... တကယ် အရမ်းအရမ်းကို ကြိုက်သွားလို့ ဗျ ... သိပြီလား"

နှင်းဆီသည် သူ ဒီလိုပြောချလိုက်တာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ကိုယ့်နား ကိုယ်မယုံချင် ဖြစ်သွားသည် ။

သူဟာ သတ္တိအရှိလွန်နေတာလား ... ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လွန်းတာလား ... ဒါမှ မဟုတ်သေးရင် နှင်းဆီကို အထင်သေး လျှော့တွက်တာလား ... တစ်ခုခုပင်။

"ဟင် ... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ"

"ခင်ဗျားသာ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လို လူပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကစကားကို တန်ဖိုးထားဂုဏ်ယူစမ်းပါဗျာ"

"ဘုရားရေ ... ဂုဏ်ယူရဦးမယ်"

"ဒါပေါ့ ... မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးလား"

"ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မကပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ထင်တယ်"

သူမရဲ့ အငေါ်အတူးပုံလေးကို ရှေး ချစ်စနိုးရယ်မိ၏။

သူ့စိတ်တွေဟာ ဒီကောင်မလေးနားရှိရုံနှင့် အလိုလိုရွှင်ပျကြည်နူးလာတာ ဆန်းကြယ်သည် ။

ထိုကြည်နူးမှုကို ရှေး တစိုက်မက်မက် နှစ်သက်လှသည်။ ။

ချစ်ခွင့်ရဖို့ လိုသည်။ ။

သူစိတ်တွေ လောကြီးသွားသလား မသိတော့ပါ။

ရှေးက အစောကြီးကပင် ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်နှလုံးသားကို ခိုင်းခနဲဝင် ဆောင့်ပစ်လိုက်သလို ထူးထူးခြားခြား ချစ်သွားမိလျှင် ချက်ချင်းဖွင့်ပြော ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

ကျန်တာတွေ ဘာမှ မတွေ့း ...။

အမှတ်မထင် လျှပ်တစ်ပြက် ပေါ်ပေါက်လာသော ရှားပါးအချစ်ကို ရှေး တန်ဖိုးကြီးကြီး ထားသည်။ ။

အာရုံထဲမှာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း ရှေး မမြင်။

သူမမျက်နှာလေးကိုသာ မြင်သည်။ ။

သူမသဏ္ဌာန်လေးကိုသာ ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။ ။

သူမဟန်ပန်လေးတွေကိုသာ သတိလက်လွှတ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ စူးစူးနစ်နစ် စီးမျောနေမှုကို လာရောက်နှောင့်ယှက်လိုက်သူကတော့ ...

"ဟေ့ကောင် ... ဘယ်ပျောက်နေတာလဲလို့ ရှာနေတာ၊ မင်းက ဒီရောက်နေတာကိုး"

"အာ ... ကိုသက်ကွာ"

သူ့ပခုံးကိုပုတ်ရင်း သက်ရှည်ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက နှင်းဆီထံ တအံ့တဩ ကျရောက်လို့ ...။

ဘယ်လိုကဘယ်လို ရှေးက ဒီကောင်မလေးနံဘေးမှာ အတူတူထိုင်
လို့ ... ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း စားနေရသလဲ။

အရင်ကတည်းက သိနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဒီကောင် ခုမှ ကပ်ထွေးနေတာဖြစ်မည်။

သက်ရှည်သည် ရှေးကို အကဲခတ်ရင်း ရင်ထဲမှာ လည်း စိုးရိမ်ပူစပ်
သွားရပါသည် ။

ရှေးဆိုတဲ့ ကောင်က အမြဲတမ်း တစ်ကွက်ကျောကျောနေပါလား။

အလစ်ကလေးမှာ တော်တော်ခရီးရောက်သွားပုံပါလား။

နှင်းဆီသည် တိုက်ပုံအဖြူနှင့် မွန်ရည်ပုံရသော လူချောလေးကို
မော့ကြည့်မိပြန်သည် ။

လာပြန်ပြီတစ်ယောက် ... လူကို သဲသဲမဲမဲ စိုက်ကြည့်လို့ နေပြန်ပါ
ရောလား။

နှင်းဆီနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် ဖော်ရွေအေးဆေးသော အပြုံးတစ်
ခုနှင့် ခေါင်းဆတ်သည် ။

သူ့ဟန်မူယာက တည်ငြိမ်ခန့်ညား၏။

နှင်းဆီလည်း ပြန်ပြီးပြမိသည် ။

ရှေးက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

ကိုသက်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ထင်တာထက် ပိုသွက်နေပါရော
လား။

ပျော့ပျောင်းသော နှင်းဆီစိတ်ကို သူ ချက်ချင်း ကန့်ကွက်ချင်လာသ
ည် ။ သိပ်များ ပိုင်ဆိုးပိုင်နင်းဆန်မလားတော့ မသိဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ နှင်း

ဆီနားကို ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ ရစ်သီမလာစေချင်။

"ကိုသက် ဟိုမှာ မင်းကို ခေါ်နေပြီ"

ကိုသက်က မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ...

"တစ်နေကုန်ညောင်းနေတာပဲကွာ၊ ငါလည်း ခဏထိုင်ဦးမယ်"

"ဒီလို အမောပြေစရာလေးတွေတုန်း အမောဖြေဦးမှ ပေါ့ဗျာ ... မဟုတ်ဘူး လား"

ပြီးတော့ ... ဒီအခွင့်အရေးဟာ ကိုယ် မျှော်လင့်ရှာဖွေနေသော အခွင့်အရေးပါ။

အမှန်ဆိုရင် ရှေးထက် ဦးရမှာ ။

ရှေး ဘာမှ မပြောရခင် သက်ရှည်က ဘေးစားပွဲက ထိုင်ခုံတစ်လုံး သွားမလာကာ သူနှင့်နှင်းဆီနှစ်ယောက်ကြားက ထိုင်ခုံနှစ်ခုံးဟနေသော နေရာမှာ ကတ်သီးကတ်သတ်ပင် သူ့ခုံကို ကမန်းကတမ်းချပြီး ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ပြီးသားပါလား။ နှင်းဆီသည် လည်း ဒီနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူးနေရပြီ။

"ဒီမြို့ကပဲ မဟုတ်လားဟင် ... ဧည့်သည် တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဟိုနေ့ကတည်းက ကျွန်တော် တွေးမိတယ်"

"ရှင် ..."

"ဟိုတစ်နေ့က ကားဂိတ်မှာ တွေ့မိတယ်၊ ဧည့်သည် လိုက်ပို့တာလား မသိဘူး၊ ဦးလေးကြီးနှစ်ယောက် ပါတယ်လေ"

ဒီတစ်ခါလည်း လာပြန်ပြီလားဟု နှင်းဆီက မယုံသလိုမျက်မှောင်ကုတ်နှင့် နားထောင်နေရပေမဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ဖေဖေတို့ သည် ဦးလေးဇော်

ကို အဝေးပြေးကားဂိတ် လိုက်ပို့ခဲ့တာအမှန် ... ဒီလူကတော့ မညာ။

ပထမဦးဆုံး ဆုံတွေ့စဉ်မှာ ပင် သူ့ကို လေးစားမှု ပိုသွားရသည် ။

ရှေးကတော့ ဘေးကနေ ဝင်တောင် ရယ်ချင်သေး ...။

ဒီကောင် သူများ အဘော်တွေ လာသုံးနေပါလား။ ပေါ်တင်ကြီး။

နှင်းဆီကို သူပဲ အစကတည်းက မြင်ဖူး သိဖူးပြီးသားလိုလို ...။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က ဖေဖေလည်း ပါတယ်၊ ရှင်တို့ ကရော ဒီ ကပဲလား"

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အရင်က ဘာလို့ မတွေ့ဖူးကြလဲ မသိဘူး"

"နှင်းဆီက အပြင်သိပ်ထွက်လေ့ မရှိဘူး"

"နာမည်က နှင်းဆီလား ..."

"ယဉ်နှင်းဆီပါ"

"သိခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သက်ရှည်ပါ။ ကိုသက်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ တစ်မြို့တည်းသားချင်းတွေ ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့ဗျာ ... နော် ... အကူအညီလိုတာရှိလဲ ပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသက်"

"ဟောဗျာ ... ကိုသက်နဲ့ ကျတော့ စကားပြော အပေးအယူဖြောင့်လို့ ပါလား ..."

ရှေးမျက်နှာ စူပုတ်လာသည် ။

ကိုသက်ကိုလည်း တော်တော်အမြင်ကတ်သွားသည် ။

ထို့ကြောင့် အမှတ်တမဲ့ ထိမိသလိုလိုနှင့် ထိုင်ခုံအောက်ကနေ ဒီ

ကောင့်ခြေထောက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ကန်ပေးလိုက်သည်။ ။

ကိုသက်ကလည်း သူ့ပေါင်ကို လက်သီးတစ်ချက် လာထိုးသည်။ သူ
ငယ်ချင်းတွေမို့ မြွေမြွေချင်းထက်ကို ခြေမြင်ပါသည်။ ။

ကိုသက်ကလည်း နှင်းဆီကို ကြွေနေပြီ။ ရုပ်ကိုက သိသာနေတာပဲ။

ဒီပွဲမှာ ကိုယ်နှေးနေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။

"နှင်းဆီ"

"ဘာလဲ"

ကိုသက်ကိုဆိုလျှင် ရှင်တွေ ဘာတွေနှင့်။ အိုက်တင်များ ပြီး ယဉ်ယ
ဉ်ကျေးကျေးထူးမှာ ... သူ့ကျတော့ ဘုကျကျနှင့် ဘာလဲတဲ့ ...။

မျက်နှာပေးကလည်း မချိုသာ ...။

"အိမ်ကို လာလည်လို့ ရမလား"

"မရဘူး"

ကြည့်စမ်း။ လုံးဝ အားနာပါနားမရှိ၊ အပြတ်ပဲ ငြင်းသည်။ ။

"မရဘူး လာလည်မှာ ပဲ"

"မခေါ်ဘူးပေါ့၊ ရှောင်နေမယ်"

"ဟာ ... ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျား"

"ဟုတ်သားပဲ ရှေးရာ ... အခုမှ သိကြတာ စိတ်ဆိုးအောင်တော့
သွားမစပါနဲ့ ကွာ"

"မင်းအပူ မပါဘူး ပါးစပ်ပိတ်ထား"

"သိပ်ရိုင်းတာပဲ"

သူတို့ ချင်းကတော့ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိပ်ကွပ်နေ
ကျ၊ ပြောနေကျမို့ ဘာမှ မဆန်းပေမဲ့ နှင်းဆီနားထဲ နေသားမကျ။

ထို့ကြောင့် ခပ်တိုးတိုး ဝေဖန်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ"

"နင့်ကို"

လက်ညှိုးထိုးပြီး 'နင့်ကို'တဲ့ ။

ရှေးသည် သူမရဲ့ 'နင်'ဆိုသော နာမ်စားအသုံးအနှုန်းကို အောင့်သ
က်သွားရသော်လည်း တစ်ခဏချင်းမှာ ပိုမိုရင်းနှီးနွေးထွေးသွားသလို ခံ
စားမိသည်။ ။

"ရိုင်းတယ်ကွာ ... ဘာဖြစ်လဲ"

ဘုကျကျပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုသက် သူနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်နဲ့ "

ရှေးသည် သူမပြောပုံကို ခံပြင်းသွားမိကာ မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။ ။

လှသလောက် စိတ်ပုတ်တဲ့ မိန်းမ။

ဒီမိန်းမကို ငါ ဘာကြောင့်များ သည်းသည်းလှုပ်
ချစ်သွားရတာလဲကွာ။
